

## บทนำ

"ขวัญข้าวคะ เรียกข้าวเฉยๆ ก็ได้นะคะ"

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขารู้จักเธอ หญิงสาวหน้าหวานภายใต้กรอบผมหยักศกซอยสั้นทันสมัย รอยยิ้มจริงใจแสดงความเป็นมิตรถูกส่งมายังสมาชิกในคณะของเขาอันประกอบไปด้วยเสมอใจผู้เป็นน้องสาว และหนุ่มแพทลูกครึ่งไทยออสเตรเลียที่เป็นสาเหตุให้จินต์ต้องขับรถมาไกลถึงซานเมืองนนทบุรี

หนุ่มลูกครึ่งญาติสนิทของพี่เขยเพิ่งย้ายมาอยู่เมืองไทยตามสัญญาการทำงานกับบริษัทแม่ แพทต้องการบ้านเช่าที่เงียบสงบ ที่สำคัญคือปลอดภัย และดูเหมือนว่าฟ้าจะกำหนดให้เธอไม่ใช่ชาวชั้นเดียวหลังคามุงกระเบื้องสีน้ำเงินหลังกะทัดรัดหลังนั้นเป็นคำตอบของโจทย์ข้อนี้

แพทถูกใจบ้าน แต่...จินต์กลับสะอึกใจเจ้าของบ้าน เขาไม่รู้ว่าความรู้สึกนั้นคืออะไร รู้แต่ว่าครั้งแรกที่เห็นหน้าก็เหมือนกับมีอะไรบางอย่างดึงดูดให้เขามองสบตาเธอ ประกายบางอย่างในดวงตาคู่สวยทำให้เขาหยุดหายใจ

ไม่ใช่หยุดหงิดฝ้ายตรงข้าม หากหยุดหงิดตัวเอง  
...ให้ตายเถอะนายจินต์ แกเป็นอะไรไปวะ...

จินต์ไม่คิดที่จะหาคำตอบให้กับตัวเอง เขาปิดประตูตายด้วยการ  
ทำท่าเก๊กนิดๆ แล้วตั้งป้อมต่อต้านดักคอเธอด้วยการอ้างเหตุผลที่ว่า  
เขากำลังทำหน้าที่พี่ชายที่ช่วยน้องชาย (รวมโลก) อย่างแพทในการ  
ต่อรองค่าเช่าบ้าน

"คิดยังไงครับถึงเอาบ้านให้คนเช่า" เขาเริ่มต้นปฏิบัติการชักฟอก  
เพื่อหาข้อดีติง เพื่อจะต่อรองขอลดราคาได้ในภายหลัง "มีปัญหอะไร  
หรือเปล่า เช่น โจร ขโมย ย่องเบา หรือว่าทะเลาะกับเพื่อนบ้าน"

คนฟังซัดหูพิลึก แต่ก็ตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "เป็น  
บ้านพี่ชายคะ เพิ่งเสียไปเมื่อไม่กี่เดือนก่อน เก็บเอาไว้ก็ไม่มีใครอยู่"

สายตาดูจริงจังไม่ไ่ก่าของเธอทำให้จินต์ถึงกับสะอึก คนตอบพูด  
ไปก็จ้องหน้าชายหนุ่มตรงหน้าไปด้วย จินต์รู้สึกเฉื่อยฉ่อยไปเล็กน้อย  
แต่ก็ยังทำฟอร์มเก๋อยู่เช่นเดิม เขาได้ยินเสียงน้องสาวกล่าวแสดงความ  
เสียใจกับขวัญข้าว หากจินต์ก็ได้ นำพาที่จะร่วมผสมโรง

จินต์ถือว่าตัวเองมาในบทโหด ถ้าทำตัวเป็นคนใจดีประเดี๋ยวคุณ  
เจ้าของบ้านจะได้ใจ เจอมานักต่อนักแล้วพวกตีหน้าเศร้าเล่าความเท็จ  
ให้ดูน่าสงสาร น่าเห็นใจ สุดท้ายก็โง่งราคา

"ไม่เป็นไรคะ เรื่องพี่ชายข้าว...ทำใจได้แล้ว" หญิงสาวยิ้มให้ เป็น  
ยิ้มที่แผ่รอยเศร้า หากน้ำเสียงเข้มแข็งมั่นคง "ก็มีบ้านนี้แหละคะที่  
เป็นปัญหา แรกๆ ข้าวก็มีเวลามาดูบ้าง แต่ว่าช่วงนี้คนไข้เยอะมากคะ  
แทบจะไม่มีเวลาพักผ่อนเลย"

คำว่า 'คนไข้' สะดุดหูจินต์อย่างจัง เธออาจจะเป็นพยาบาลหรือ  
เจ้าหน้าที่อะไรสักอย่างที่ต้องทำงานใกล้ชิดกับคนไข้ในโรงพยาบาล  
เขาปรายตามองนิดหนึ่งก่อนจะหยั่งเชิงถาม

"ทำงานโรงพยาบาลหรือครับ"

"ค่ะ"

"ที่ไหนครับ"

หญิงสาวเอ่ยชื่อโรงพยาบาลแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้าน  
วิศาลวณิชช์มากนัก จินต์เองยังแปลกใจว่าทำไมเขาไม่เคยใช้บริการ  
ที่นั่น

"ถ้าคุณจินต์ไม่สบายแวะไปใช้บริการได้ นะคะ อายุปุ่นนี้แล้วน่าจะ  
ไปลองตรวจร่างกายดูบ้าง เพื่ออวัยวะบางส่วนจะเริ่มสึกหรือ"

จินต์รู้สึกกลัวกับว่าโดนหมดเสียเข้าที่ปลายคาง เลยนั่งกอดอก  
ฟังพนักโซฟาทำหน้าไม่พูดไม่จา ปล่อยให้คนที่จะมาอยู่อาศัยอย่าง  
หนุ่มแพทเจอเจอกับเจ้าของบ้านด้วยตัวเอง

"ถ้าคุณแพทต้องการที่พักเจียบ สงบ และปลอดภัย คิดว่าที่นี้  
น่าจะพอใช้ได้ รับรองค่ะว่าไม่เคยมีประวัติเรื่องขโมยเข้าบ้าน และ  
ข้าวก็มั่นใจค่ะว่าพี่ชายของข้าวคงไม่เป็นอันตรายที่หิวทะเลาะกับ  
เพื่อนบ้านจนหาคนคบไม่ได้" ประโยคหลังนั้นหญิงสาวย้าให้ใครบางคน  
ที่นั่งหน้าตมอยู่ตรงข้ามได้ยินเต็มสองหู

ราวกับโดนหมดสุกเข้าที่ชายโครง จินต์ตอบโต้ด้วยการผุดลุกขึ้น  
ก่อนจะแสรั่งปนเสียงดัง "โอ๊ย เมื่อย...เฮ้อ นายแพท จะเดินดูอะไร  
ก็เอาเลย หรือจะตอรองราคาอะไรก็รีบๆ เข้า เดี่ยวจะเสียเวลาคุณ  
ขวัญข้าวเขา ยังมีเวลาพักผ่อนน้อยๆ อยู่"

สถาปนิกหนุ่มไม่รู้ตัวเองเหมือนกันว่าวันนั้นเขาทำหน้าที่กษีใส่  
เธอไปเพื่ออะไร

ขวัญข้าวตื่นตื่นเป็นพิเศษหลังอ่านชื่อคนไข้จากแฟ้มประวัติ  
เล่มใหม่เอี่ยม 'จินต์ วิศาลวณิชช์' ชื่อนี้เธอจำได้แม่นเอย เขาคือ  
ชายหนุ่มผู้มีวาจาเชือดเฉือนกวนประสาท อีกทั้งยังเป็นผู้ที่ลงชื่อเป็น  
พยานในสัญญาเช่าบ้านระหว่างหนุ่มแพทกับขวัญข้าว

ผู้ชายปากดีคนนั้นมาทำอะไรที่นี่ ไซลิ เขาเป็นคนไข้ ขวัญข้าว  
อยากเห็นหน้าว่าเขาจะวางสีหน้าเช่นไรหากทราบว่าจะแพทย์ที่จะต้องตรวจ  
รักษาเขาในวันนี้คือคนที่เขาตั้งป้อมกวนประสาทตั้งแต่วันแรกที่พบหน้า  
ไม่เว้นแม้แต่วันเซ็นสัญญาที่เขาทั้งจิกทั้งกัดหาว่าเธอ 'เขี้ยว' เรียก  
เก็บค่ามัดจำ ทั้งที่เป็นมาตรการสากลซึ่งเจ้าของบ้านพึงกระทำเพื่อ  
ป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคตหากผู้เช่าคิดบิดพลิ้วหรือ  
หนีหนี

ร่างสูงของชายหนุ่มก้าวเข้ามาในห้องตรวจพร้อมกับดวงตา  
เบิกโพลง จินต์คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอขวัญข้าวในฐานะคุณหมอกับคนไข้  
คุณหมอหน้าหวานแปลงกายเป็นคุณแม่บ้าน ปฏิบัติการ 'ซั๊ก' ประวัตี  
การเจ็บป่วยและอาการในปัจจุบันของเขาอย่างละเอียดยิบ

เขาปวดหัวบ่อยๆ บางทีก็ปวดกล้ามเนื้อตั้งแต่ต้นคอลงมาจนถึง  
หัวไหล่ บางทีก็เรื้อยเลยกลางหลัง ล่าสุดนี้เกิดอาการนอนไม่หลับ  
เพิ่มขึ้นไปอีก แพทย์หญิงตรวจโน่นตรวจนี่อยู่ครู่หนึ่งก่อนจะวินิจฉัย  
โรคและอธิบายให้คนไข้หนุ่มเข้าใจ

"คุณกำลังเครียดมาก อาการที่บอกมาทั้งหมดนี้แสดงว่าสะสม  
มานานแล้วนะคะ"

คำวินิจฉัยโรคของขวัญข้าวทำให้จินต์อ้าปากโต้แย้ง "ผมเนี่ย  
นะเครียด ไม่มั้งครับคุณข้าว เอ๊ย...คุณหมอ ผมอารมณ์ดีตลอดวัน  
หัวเราะได้ตลอดเวลา"

"คุณมีภาวะบางอย่างที่ทำให้เป็นกังวล อาจจะเป็นเรื่องงาน เรื่อง  
ครอบครัว เรื่องความรัก หรือเรื่องอื่นๆ โดยที่บางทีคุณอาจจะไม่รู้ตัว"

"ผมไม่มีปัญหาครอบครัว แม่ผมสบายดี พี่สาวน้องสาวก็ไม่มี  
ใครที่น่าเป็นห่วง ครอบครัวเราอบอุ่น" ชายหนุ่มหาเหตุผลมาคัดค้าน  
เขาไม่ยอมแพ้ง่ายๆ หรือ

"งั้นก็คนรัก" แพทย์หญิงปล่อยหมัดใส่เขาอีกครั้ง คราวนี้สถาปนิก

หนุ่มรีบตอบราวกับตั้งโปรแกรมอัตโนมัติเอาไว้

"โอ๊ย นั่นยิ่งแล้วใหญ่ จะไปมีปัญหาได้ไงคุณ ก็ผมไม่มีแฟน..."  
ชายหนุ่มแทบจะกลืนคำว่า 'แฟน' เข้าไปไม่ทัน รู้สึกเงินขึ้นมานิดหน่อย เพราะมันเป็นเรื่องที้ออกจะ 'ส่วนตัว' เกินกว่าจะมานั่งอธิบายให้คนที่เพิ่งพบหน้ากันไม่กี่ครั้งได้รับรู้ แม้ว่าเธอจะอยู่ในฐานะคุณหมอมอ ของเขาก็ตามที่

แพทย์หญิงยกยิ้มน้อยๆ อยากจะขำเมื่อเห็นสีหน้าเหวอๆ ของคนปากดีตอนที่เขาหลุดเผยไต่ว่าเป็นหนุ่มโสด ขวัญข้าวสบตาคนไข้หนุ่มตรงหน้าก่อนจะช่วยเบี่ยงประเด็นไปเป็นเรื่องอื่น

"งั้นเรื่องงานล่ะคะ มีปัญหาห่มั้ย"

"พอมีบ้าง แต่ผมก็แก้ไขได้หมดนะ ท้ายที่สุดก็สำเร็จทุกงาน"

น้ำเสียงนั้นแสดงถึงความมั่นใจในตัวเองของคนตอบ หากแววดากลับฉายให้เห็นถึงความเครียดและกังวลทันทีที่พูดถึง 'งาน' ขวัญข้าวพอจะทราบจากแพทมาคร่าวๆ ว่าญาติคนไทยของเขาคนนี้เป็นเจ้าของบริษัทออกแบบตกแต่งทั้งภายนอกและภายในอาคารเวลานี้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์กำลังทรุด ซึ่งก็คงส่งผลกระทบต่องานของเขาอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

"แต่ยอมรับใหม่คะ ว่ากว่าจะจบแต่ละเรื่องคุณต้องคิดหนักมากแล้วเก็บเอามาคิดตลอดเวลาด้วย"

"ก็...ทำนองนั้น แหม บริษัทผมนะคุณ ไม่ได้เป็นลูกจ้างเขานี่ จะได้กินเงินเดือนเฉยๆ ทำงานวันต่อวันแล้วจบกัน ไหนจะเรื่องบริหารคน เรื่องหางาน เรื่องปิดโครงการเก่าอีกสารพัด จะไม่ให้คิดเลยไม่ได้หรอก บริษัทคงเจ๊งแน่ถ้ามีเจ้าของสมองฟ่อแบบนั้น"

คำโต้แย้งยืดยาวนั้นทำให้แพทย์สาวรู้สึกพึงพอใจ อยู่น้อยเขาก็เปลือเปล่าเรื่องราวออกมามากพอดู สาเหตุหลักของความเครียดน่าจะมาจากภาระงานอันหนักอึ้ง ประวัติคนไข้ระบุว่าจินตอายุสามสิบเอ็ด

แต่หน้าที่การงานของเขาดูเหมือนจะใหญ่เกินไปอายุไปมาก

"ข้าว เอ๊ย หมอจะสั่งยาให้คุณตามอาการไปก่อน ยังไงก็ต้องอาศัยการพักผ่อนด้วยนะคะ ถ้าทานยาแล้วคุณยังโหมทำงานหนักทานยาเท่าไรก็ไม่มียาประโยชน์หรอกค่ะ"

"อ่า แล้วผมต้องฉีดยามั้ยครับ คือ...ถ้าไม่ต้องถึงขนาดนั้นก็จะได้มาก"

กิริยาอ้อมแอ้มถามอย่างเกรงๆ แบบนั้นทำไมขวัญข้าวจะเดาไม่ออกว่าคนถามคงไม่ถูกกับเข็มฉีดยาสักเท่าไรหรอก

...โถ พ่อคนปากดี เข็มฉีดยาเล็กชนิดเดียวแค่นี้ทำเป็นกลัวไปได้...

ใจจริงขวัญข้าวอยากจะแก้งสั่งฉีดยาซะให้เด็ด แต่จรรยาแห่งความเป็นแพทย์ยับยั้งให้หญิงสาวรักษาอาการป่วยของเขาไปตามจริง

"เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยมีใครให้การรักษาด้วยการฉีดยาหรอกนะคะสบายใจได้ อีกอย่างที่ไม่ค่อยสั่งฉีดยาคงเป็นเพราะหมอรู้อยู่ละ ว่าเด็กคือที่ทำท่าว่าตัวเองเก่งซะเต็มประดาณะส่วนใหญ่อหัวใจเท่ามดทั้งนั้น" หญิงสาวพูดเรียบๆ และมองตาเขาตรงๆ ก่อนที่ชายหนุ่มจะออกจากห้องไปพร้อมกับใบนัด ขวัญข้าวก็กล่าวย้ำกับเขาว่า

"ถ้าไม่อยากหายไม่ต้องมาก็ได้ค่ะ"

จินต์รับใบเสร็จคืนจากเภสัชกรหลังรับยาและรับฟังคำอธิบายการใช้ ชายหนุ่มพลิกดูรายละเอียดบนกระดาษแผ่นนั้นเพราะเขารู้สึกว่าราคาไม่สูงเมื่อเทียบกับยาถุงเบือเริ่มที่เขาได้รับ

ชายหนุ่มขมวดคิ้วก่อนจะยิ้มกับตัวเอง เมื่อพบว่าค่าตรวจรักษาของแพทย์ที่ลงไว้ในใบเสร็จนั้นมีค่าเท่ากับศูนย์!

คุณหมอขวัญข้าวไม่คิดค่าตรวจรักษาเขา มันหมายความว่าอย่างไรกันแน่ เจ้าหล่อนเห็นว่าเขาซึ๊ง หรือว่าแก้งประชด หรือมี

น้ำใจไมตรีในฐานะคนรู้จัก

สถาปนิกหนุ่มเดินย้อนจากเคาน์เตอร์จ่ายยาตั้งใจไปรื้อหน้าลิฟท์เพื่อที่จะกลับไปยังลานจอดรถ ระหว่างนั้นเขาเดินผ่านบอร์ดแสดงการบริหารของโรงพยาบาลจึงหยุดดู รูปถ่ายชายวัยกลางคนในชุดสูทดูสง่างามเป็นรูปที่อยู่กึ่งกลางส่วนบนของบอร์ด

ได้รูปถ่ายมีป้ายเล็กๆ เขียนบอกไว้...ศาสตราจารย์นายแพทย์ รัชฎะ รัชฎาพัฒน์ ผู้อำนวยการ

สถาปนิกหนุ่มกวาดสายตาล่องมาเรื่อยๆ เป้าหมายของเขาคือรายชื่อแพทย์ในแผนกอายุรกรรม แล้วเขาก็พบรูปของใครบางคนที่ต้องการค้นหา...แพทย์หญิงขวัญข้าว รัชฎาพัฒน์ อายุรแพทย์

รัชฎาพัฒน์...ให้ตายเถอะ! ทำไมเขาไม่สังเกตเห็นมาก่อนหน้านี้!

จินต์เดินไปที่เคาน์เตอร์ พยาบาลสาวส่งยิ้มให้ก่อนจะถามว่ามีอะไรให้ช่วย

"เอ่อ...ไม่มีอะไรครับ ผมเป็นคนไข้ของหมอขวัญข้าว พอดีเห็นนามสกุลคุณหมอคุณๆ ไม่แน่ใจว่าเป็นญาติกับผู้ใหญ่ท่านหนึ่งหรือเปล่า คุณพยาบาลรู้จักคุณหมอรัชฎะมั๊ยครับ"

"อ้อ ท่านผู้อำนวยการหรือคะ แหม คุณก็พูดเป็นเล่นไป ถ้าไม่รู้จักก็คงคอยคาดเดาะคะเพราะท่านเป็นเจ้าของที่นี่ แล้วก็เป็นผู้ป่วยของคุณพ่อของหมอข้าวด้วยคะ" พยาบาลสาวตอบอย่างละเอียด "ว่าแต่คุณรับยาเรียบร้อยแล้วหรือยังคะ"

"ครับ เรียบร้อยแล้ว ขอขอบคุณนะครับ"

จินต์เดินออกมาจากเคาน์เตอร์ด้วยความรู้สึกราวกับโดนก้อนทุบลงกลางศีรษะ หมิงสาว (ที่เขาคิดว่า) ธรรมดาๆ คนหนึ่งกลายมาเป็นแพทย์หญิงผู้สง่างาม เลลียวฉลาด

ที่ล้ำค่า...ตระกูลของเธอรั่วระดับเป็นเจ้าของโรงพยาบาล

รักฉันไหมหัวใจฝากถาม

---

14

ห่างไกลคำว่าผู้หญิงธรรมดาเราฟ้ากับเหว!  
สุดท้าย...จิ้งจอกก็ไม่ได้ไปพบแพทย์ตามนัด

## บทที่ 1

กริ่ง... กริ่ง...

เสียงโทรศัพท์กริ่งร่ำร้องทำลายความสงบได้ไม่นานเมื่อใหญ่ก็  
เอ๋อเข้าไปยกหูโทรศัพท์ขึ้นมา

"จินต์พูดครับ"

ชายหนุ่มกรอกเสียงลงไปเรียบๆ เพียงไม่กี่วินาทีนับจากรับฟัง  
คำพูดจากปลายสาย สีหน้าที่เรียบเฉยเช่นเดียวกับน้ำเสียงก็กลับกลายเป็น  
เคร่งเครียดในบัดดล

"อะไรนะครับ ทำไมเป็นอย่างนั้นล่ะพี่ แบบนี้ผมก็แยสิ" เสียง  
ของเขาดังตามตึกหรืออารมณ์ที่พุ่งพล่านขึ้นมาติดหมด คิ้วเข้มขมวด  
เข้าหากันจนแทบจะกลายเป็นโบว์กสีดำอยู่กลางหน้าผาก "โอเคครับ  
พี่ เาเป็นว่าเราคบกันงานนี้งานสุดท้าย ปิดโครงการนี้ก็ทางใครทางมัน  
แล้วกัน"

โครม!

จินต์ วิศวกรวณิชยกรรมกระแทกหูโทรศัพท์ลงบนเบาะเสียงสนั่น แล้ว  
กำปั้นหนักๆ ก็ทุบลงบนโต๊ะทำงานอย่างหงุดหงิดพร้อมเสียงสบถ

"บ๊ายบาย!"

ชายหนุ่มหันรีหันขวางอยู่พักใหญ่ก่อนจะกดหมายเลขภายในของเลขานุการ "กอลอยด์รับ โทรเลื่อนประชุมเรื่องปิดโครงการสวนสุขภาพขึ้นมาเร็วหน่อย ลักลิบเอ็ดโมงก็แล้วกัน ตอนบ่ายผมจะออกไปข้างนอก"

จินตย์กสองมือขึ้นกุมขมับอย่างสุดเชิงกับข่าวร้ายที่เพิ่งได้รับสถาปนิกอาวุโสซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเขาเองโทรศัพท์มาเกริ่นเรื่องลาออกเพื่อไปอยู่กับบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านอสังหาริมทรัพย์หลังปิดโปรเจกต์สุดท้ายที่รับผิดชอบอยู่ แม้ว่าจะเคยมีเค้กลางมาบ้างเมื่อรุ่นพี่คนนี้จะเจรจาขอขึ้นค่าตอบแทนเมื่อเดือนก่อน แต่จินตย์ก็ไม่คิดว่าเรื่องร้ายจะเกิดขึ้นรวดเร็วถึงปานนี้

การสูญเสียมือดีมีประสบการณ์ในครั้งนี้ทำให้เขาคิดหนัก เขาต้องเร่งหาตัวตายตัวแทนระดับเดียวกันเข้ามาเสริมทัพ ไม่เช่นนั้นโครงการใหญ่ซึ่งเพิ่งตกลงกันว่าจะเซ็นสัญญาต้นเดือนหน้าอาจมีปัญหาชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ ก่อนจะหลับตาลงอย่างเหนื่อยใจ

บรรยากาศภายในห้องตรวจหมายเลขสองเริ่มจะตึงเครียดเมื่อแพทย์สาวพบว่าคนไข้ซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าแสดงพิรุณหหลายประการที่ทำให้เชื่อได้ว่า...ไม่ได้ป่วยจริง!

คนไข้หนุ่มเหลือบมองใบหน้าสวยหวานภายใต้กรอบผมซอยสั้นทันสมัยของคุณหมอย่างเกรงๆ ริมฝีปากอímแดงแต่มีลิปสติกสีชมพูเรื่อดูเป็นธรรมชาติบัดนี้เหยียดเป็นเส้นตรง แสดงให้เห็นว่าเจ้าตัวกำลังไม่พอใจ นัยน์ตาคู่สวยซึ่งมีแพขนตาองนามจับจ้องใบหน้าจืดเจี๋นของอีกฝ่ายเขม็ง

"ตกลงคุณป่วยจริงหรือป่วยเล่นคะ คุณวรรณ"

เสียงใสแต่เต็มไปด้วยความเข้มของหญิงสาวทำให้อีกฝ่ายหน้า